

MILLION DOLLAR MAN

億男

คาวามูระ เค็งกิ เขียน
บัณฑิต ปต-ดิชานูนงษ์ แปล

MILLION DOLLAR MAN
億男

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

คามูระ เก็งกิ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐฐานวงษ์ แปล

Million Dollar Man

億男

คาวามูระ เก็งกิ เขียน

บัณฑิต ประดิษฐฐานวณิช แปล

Okuotoko

© 2014 Genki Kawamura All rights reserved.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 กุมภาพันธ์ 2567

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟง บริษัท นู๊ค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0514-4

คาวามูระ, เก็งกิ.

Million Dollar Man.-- กรุงเทพฯ : ไต้ฟง, 2567.

184 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. บัณฑิต ประดิษฐฐานวณิช, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0514-4

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เอลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวณิช นิเวชะระ คณิต นนทเปารยะ

วรุตม์ ทองเชื้อ

มาลี ศรีวรกุล

ปิยวัฒน์ หงส์พันธ์

พงศธร ดนัยสวัสดิ์

Sharifstudiobkk

รุ่งฤทัย ศรีสุข

ณัฐนพิน โอทองคำ

อัศคนัฐ ชุ่มนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท นู๊ค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

“รากเหง้าของความชั่วร้ายคือความรักต่อเงิน ไม่ใช่ที่ตัวเงินเอง”
“เงินตราก็คือระบบทาสในรูปแบบใหม่”

จากเรื่องราวความรักของแม่ลูกเล่ม “A Hundred Flowers” ได้มาสู่เรื่องราวของการตามหาคำตอบของเงินกับความสุข ผ่านเล่ม “Million Dollar Man” จากปลายปากกาของความวระ เก็งกิ จนได้นำไปฉายบนจอเงินในชื่อ “億男 Million Dollar Man”

เรื่องราวการผจญภัยของชายคนหนึ่งที่ตามหาเงิน 300 ล้านเยน ที่ได้จากการถูกลอตเตอรี่ โดยเขาจะได้ผ่านเรื่องราวต่างๆ เพื่อที่จะหาความหมายว่า “เงินกับความสุขคืออะไร” ผ่านบุคคลที่ใช้เงินต่างกัน สุดท้ายแล้วจุดประสงค์ของคนที่เขาเงินไปคืออะไรกันแน่ เพื่อตัวเขาเอง...

สำนักพิมพ์ไต้ฟุกุขอให้ผู้อ่านทุกท่านได้สนุกไปกับการผจญภัยแบบลุยป่าลุยฝนเพื่อนำเงินของเขากลับคืนมา สุดท้ายนี้คำตอบนั้นคืออะไรกัน...

สำนักพิมพ์ไต้ฟุกุ

คำนำผู้แปล

“ชีวิตต้องการแค่ความกล้าหาญ จินตนาการ และเงินเพียงเล็กน้อย”

นิยายเริ่มต้นด้วยคำของชาร์ลี แชปปลิน ในภาพยนตร์เรื่อง “โลมโหด” ก่อนจะนำไปสู่คำคมอีกมากมายเกี่ยวกับ “คำตอบเรื่องเงินกับความสุจริตคืออะไร”

นิยายนำเราเข้าสู่โลกของรากูโงะ (ตลกสโตนดั้งเดิมของญี่ปุ่นที่เหมือนเดี่ยวไม่โครโฟน) โลกของม้าแข่ง โลกของโค้ชทางการเงินที่ทำตัวประดุกปราศทางศาสนา รวมทั้งโลกของบัลเลต์ เพื่อแสดงให้เห็นถึงอำนาจเงินตราในหลายมิติ

คนรวยก็เชื่อว่ามีความสุขจากการมีเงิน แต่คนจนก็ต้องสูญเสียอะไรหลายอย่างเพราะไม่มีเงินเช่นกัน หนังสือเล่มนี้ไม่ต้องการสอน แต่ต้องการตีแผ่ทุกแง่มุมของเงินกับความสุข เพื่อให้เราได้คิดเอาเองว่า สุดท้ายแล้วเงินกับความสุจริตคืออะไรกันแน่

นี่คือประเด็นของหนังสือเล่มนี้ที่ผมว่าควรจะต้องอ่านหลายๆ รอบ จะมีการค้นพบใหม่ๆ อยู่ตลอด

การค้นคว้าเรื่องรากูโงะเพื่อนำมาแปลหนังสือเล่มนี้ ทำให้ผมซึ่งกลัวโลกของรากูโงะมาตลอดว่าอาจฟังไม่รู้เรื่อง แต่พออ่านหนังสือเล่มนี้ประกอบแล้วก็ช่วยทำให้สนุกกับรากูโงะในยูทูปได้มากขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นยังพบว่ามีการ์ตูนภาษาอังกฤษด้วย ต้องขอขอบคุณหนังสือเล่มนี้ที่ทำให้ผมเข้าถึงวัฒนธรรมญี่ปุ่นอีกหนึ่งอย่างเลยครับ

บัณฑิต ประดิษฐานนุวงศ์

ตัวละคร

คาซุโอะ

บรรณารักษ์ที่ถูกลอตเตอรี่ 300 ล้านเยน

สึกุโมะ

เพื่อนร่วมชั้นมัธยมบาล์ยของคาซุโอะ

มาซาโกะ

ภรรยาของคาซุโอะ

โทวาโกะ

หนึ่งในพนักงานบริษัทของสึกุโมะ

โมโมเซะ

หนึ่งในพนักงานบริษัทของสึกุโมะ

เซ็นจู

หนึ่งในพนักงานบริษัทของสึกุโมะ

Million Dollar Man

ตัวละครที่ชีวิตตกอับให้กำลังใจนักเต้นบัลเลต์หญิงที่กำลังป่วยหนัก
“ชีวิตต้องการแค่ความกล้าหาญ จินตนาการ และเงินเพียงเล็กน้อย”

ตัวละครพูดต่อไปราวกับท่วงทำนองเพลง

“ผู้เกิด เพื่อการมีชีวิต จะทุกข์ จะสุข ให้สนุกไปกับชีวิต ชีวิตเป็น
สิ่งสวยงามและแสนมหัศจรรย์ เพราะการมีชีวิตอยู่เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้
เช่นเดียวกับความตาย”

กลางดึกของคืนวันศุกร์ ในห้องขนาด 4 เลื่อครึ่งอันเย็นเยือก
โอคูระ คาซุโอะ ดึงกระเป๋าสัมภาระอันหนักอึ้งออกจากด้านในสุดของตู้เก็บ
ของ พลังนึกถึงฉากหนึ่งในภาพยนตร์เรื่อง ‘โลมโลด’ ของชาร์ลี แชปลิน
นักเต้นบัลเลต์หญิงที่ป่วยถึงขั้นคิดอยากฆ่าตัวตาย กลับมาขึ้น
แสดงบนเวทีได้อีกครั้ง เพราะได้รับพลังความกล้าหาญและจินตนาการ
จากการแสดงของตัวละครแชปลิน

เป็นภาพยนตร์ที่ไม่อาจลืมเลือนสีหน้าของแชปลินซึ่งกำลังมอง
นักเต้นบัลเลต์หญิงที่กำลังเต้นอย่างสวยงามบนเวทีในฉากสุดท้ายได้

แต่ทว่ามีความจริงสิ่งหนึ่งที่ซ่อนอยู่เบื้องหลัง นั่นก็คือก่อนที่แชปลิน
จะเขียนบทชุดนี้ เขาได้รับเงินตามสัญญาจำนวน 670,000 เหรียญ
สหรัฐต่อปี (หรือคิดเป็นเงินสมัยนี้ราว 900 ล้านบาท) ซึ่งไม่ใช่เงินเพียง
เล็กน้อยเลย ทันทีที่ทำสัญญาเสร็จ เขาไปยืนนั่งอยู่กลางโถมสแควร์ของ
นิวยอร์ก เหม่อมมองข่าวเงินสัญญาของตัวเองบนป้ายไฟโฆษณา

ในตอนนั้นแชปลินมีความสุขหรือเปล่าหนอ

คาซุโอะค่อยๆ รูดซิปปกระเป๋าสัมภาระออก พลังพยายามนึก
ย้อนหลังถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วง 3 สัปดาห์ที่ผ่านมาตามลำดับ
แต่ทุกครั้งใจเขาจะเต้นไม่เป็นสำ ความทรงจำผสมปนเปอย่างกับภาพยนตร์
ที่ตัดต่ออย่างยุ่งเหยิง

กระเป๋าสัมภาระเปิดกว้าง ภายในอัดแน่นด้วยธนบัตรใบละหมื่นเยน
ที่มัดไว้จำนวนมาก คาซุโอะหยิบปึกธนบัตรอย่างเบาหวิวออกมาวางเรียงบน
เสื่อ ปึกธนบัตร 1 ล้านบาท 300 ปึก ใบหน้าของฟูกุซาวะ ยูคิจิ¹ มูลค่า

¹ ฟูกุซาวะ ยูคิจิ (ค.ศ. 1835 - 1901) นักการศึกษา นักปรัชญา นักเขียน ผู้ประกอบการ
ผู้ก่อตั้งมหาวิทยาลัยเคโอ และเป็นภาพใบหน้าบนธนบัตรหมื่นเยนของญี่ปุ่น

300 ล้านเยน เรียงเต็มพื้นห้อง สายตานั้นเย็นชา รู้สึกเหมือนราวกับกำลังดูแคลน นี่คือนักคิดเจ้าของคำคมที่ว่า “ฟ้าไม่ได้สร้างคนให้อยู่เหนือคน และไม่ได้สร้างคนให้อยู่ใต้คน” จริงๆ นะหรือ

ถ้ามีเงินก็จะมีความสุข เป็นคำซึ่งไม่มีใครเชื่ออีกแล้ว การได้เป็นมหาเศรษฐี อาศัยในบ้านโก้หรู รับประทานอาหารแพงๆ ไม่ใช่ความสุขที่ทุกคนต้องการอีกต่อไป ในอินเทอร์เน็ตหรือทีวีได้มีข่าวเศรษฐีร้อยล้านที่ครอบครัวล่มสลาย หรือข่าวเศรษฐีใหม่ที่ต้องติดคุก

แต่ทุกคนก็รู้เช่นกันว่า คำว่าถึงไม่มีเงินก็มีความสุขได้ ก็เป็นเรื่องจอมปลอมเช่นกัน สิ่งสำคัญไม่ใช่ทรัพย์สินสมบัติแต่เป็นความสุขทางใจ คำพูดอะไรแบบนั้นจะสามารถเชื่อได้หรือ เพราะถ้าเป็นความจริง ก็น่าจะได้พบเจอกับคนที่ค้นพบสิ่งที่เป็น “ความสุขที่หาซื้อด้วยเงินไม่ได้” มากกว่านี้

คาซุโอะนั่งขัดสมาธิบนกองเงิน 300 ล้านเยน ที่วางเรียงรายอยู่ เผื่อคิดถึงความสัมพันธ์ของเงินกับความสุข แต่ไม่รู้สึกเลยว่าจะพบคำตอบ จึงถามฟูกุซาวะ ยูคิจิ อย่างลึมตัว

“...ช่วยบอกหน่อยสิว่า จะมีเงินพร้อมกับความสุขได้ไหม”

ภาพใบหน้าของฟูกุซาวะ ยูคิจิ ที่เรียงรายบนพื้นห้องขมวดคิ้ว และเริ่มครุ่นคิดพร้อมกัน สีหน้าใคร่ครวญจนแทบจะได้ยินเสียงครางออกมา อาจจะได้คำตอบอะไรสักอย่างก็ได้ คาซุโอะจ้องมองพวกเขา

“เรื่องนั้นะหรือ อิม ก็นั่นนะสินะ...” คงเพราะคิดอะไรแวบขึ้นมาได้ ฟูกุซาวะ ยูคิจิ เริ่มพูด “คำตอบว่าจะมีเงินพร้อมกับความสุขได้ไหมนะ สุดท้ายแล้ว ก็เอ่อ คือ...ฉันเองก็คิดมานานแล้ว แต่ยังไม่รู้อะไรเลยขอโทษนะ”

จินตนาการบ้าง จบลง คาซุโอะหมดเรี่ยวแรง ล้มตัวลงนอนกลิ้งบนเงิน 300 ล้านเยน เมื่อหุบตาลงต่ำก็มองเห็นฟูกุซาวะ ยูคิจิ ในธนบัตรกำลังจ้องมาที่คาซุโอะ

ใบหน้านั้นดูเหมือนยังค้นหาคำตอบอยู่

โลกของคาซูโอะ

โนจึจิ ฮิเดโยะ² และฮิงุจิ อิจิโยะ³ ก็ดูเหมือนจะยากจนมาก่อน

โนจึจิ ฮิเดโยะ มีประวัติอันน่าชื่นชมในฐานะนายแพทย์ผู้ประสบความสำเร็จ ทั้งที่เกิดมาในครอบครัวที่ยากจน แต่หลังจากนั้นก็ใช้เงินอย่างสุรุ่ยสุร่าย ฮิงุจิ อิจิโยะ หลังจากเป็นนักเขียนชั้นนำเจ้าของรวมเรื่องสั้นชื่อ ‘ทาเกคุราเบะ’ ก็ยังมีหนี้สินมากมาย และยากจนอยู่อย่างนั้นจนถึงวันตายตอนอายุ 24 เจ้าตัวจะคิดอย่างไรกันนะ ในเมื่อคนที่เดือดร้อนเรื่องเงินอย่างเธอ หลังจากเสียชีวิตแล้วกลับได้มาเป็นภาพใบหน้าบนธนบัตร “ในความจันต้อมมีเรื่องสนุกเยอะแยะแน่ ไม่อย่างนั้นก็คงจะไม่มีคนจำนวนมากที่ยังยากจนอยู่อย่างนี้”

คำพูดที่พบในหนังสือที่เคยอ่านนานมาแล้ว สิ่งหนังสือบอกกลับไม่ใช่วิธีสนุกกับความจน แต่เป็นในโลกนี้ที่เต็มไปด้วยเรื่องตลกเสียดสีเกี่ยวกับเงิน

การที่คาซุโอะได้เงิน 300 ล้านเยนมา ก็เริ่มจากเหตุการณ์วันหนึ่งที่ราวกับเรื่องตลกเช่นกัน

วันนั้นตรงกับวันศุกร์ของเมื่อ 3 อาทิตย์ก่อนพอดิบพอดี คาซุโอะอยู่ด้านในคาน์เตอร์ของห้องสมุดเพียงคนเดียว และกำลังจัดหนังสือที่คืนกลับมา เขามาถึงเวลา 8 โมงครึ่งทุกเช้า เปิดไฟ เปิดแอร์ภายในอาคาร เปิดคอมพิวเตอร์ด้านในคาน์เตอร์ เตรียมตัวเปิดห้องสมุด หลังจากห้องสมุดเปิดทำการเวลา 9 โมง ก็จัดการเรื่องยืมหนังสือให้ผู้ใช้บริการ และจัดหนังสือที่เข้ามาใหม่ เก็บหนังสือที่คืนมาเข้าชั้น ก็เป็นอันจบวัน ภายใน

² โนจึจิ ฮิเดโยะ (ค.ศ. 1876 - 1928) นักวิทยาศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญเชื้อก่อโรคซิฟิลิส เป็นภาพใบหน้าบนธนบัตรหนึ่งพันเยน

³ ฮิงุจิ อิจิโยะ (ค.ศ. 1872 - 1896) นักเขียนวรรณกรรมสมัยใหม่หญิงคนแรกของญี่ปุ่น เป็นภาพใบหน้าบนธนบัตรห้าพันเยน

ห้องสมุดซึ่งอยู่ลึกเข้ามาด้านในห่างจากถนนสายหลัก จึงแทบจะไม่มีเสียงรบกวนใดๆ มีแต่ความเงียบสงบปกคลุมไปทั่ว ผิดแผกจากโลกภายนอก

“เอ่อ...ขอโทษนะครับ”

ได้ยินเสียงแหบร้องเรียก คาซุโอะจึงหันกลับไป เด็กหนุ่มร่างผอม ผอมยุง หนวดเคราหรือมเคร็ม ยืนเฝ้าแก้มอยู่ เสื้อกีฬาแขนยาวที่ใส่อยู่ ค่อยดีช่วย คงเป็นเด็กโรนิน⁴ หรือไม่ก็ฟรีเตอร์⁵ เขากลั่นหาว่าไว้พาลงถามว่า

“หนังสือประเภทแบบ...ที่ทำให้เป็นเศรษฐีได้ อยู่ตรงไหนฮับ”

เป็นการถามที่กำกวมมาก แต่คำถามแบบนี้ก็มีอยู่บ่อยๆ ผู้คนส่วนใหญ่มาที่ห้องสมุดเพื่อหา “คำตอบอะไรบางอย่าง”

“หมายถึง...หนังสือวิธีเป็นเศรษฐีใช่ไหมครับ”

คาซุโอะมองไปที่ปลายเท้าของเด็กหนุ่มร่างผอม รองเท้าผ้าใบสีขาว เปื้อนฝุ่น ตรงสันถูกเหยียบจนแบน

“ใช่แล้ว อะไรแบบนั้นฮับ”

“อืม...คิดว่าหนังสือเบสต์เซลเลอร์เปรียบเทียบกับเศรษฐีกับคนจน หรือหนังสือรวบรวมบทเรียนจากมหาเศรษฐีชาวยิว ก็จัดอยู่ในประเภทนี้ นะครับ นอกจากนี้ ที่แปลกหน่อยก็มีหนังสือแบบกระเป๋าสตางค์ใบยาว เรียกทรัพย์ หรือรวบรวมของสีเหลืองตามฮวงจุ้ย หรือวิธีแต่งงานกับ เศรษฐีเสียเลย ก็มีนะครับ” คาซุโอะชี้ไปที่ชั้น 2 แล้วตอบรวดเดียว “ชั้น หนังสือ B ที่มุมหนังสือธุรกิจ จะมีหนังสือที่เกี่ยวกับเรื่องแบบนี้เยอะเลย ลองไปหาดูนะครับ”

เด็กหนุ่มร่างผอมก้มหน้าพิมพ์คำขอบคุณเสียงเบา ก่อนค่อยๆ เดิน ขึ้นบันไดไป คาซุโอะมองตามไหล่หอนั้นอย่างเหม่อลอย

เขาจะมีโอกาสได้เป็นเศรษฐีจากการอ่านหนังสือที่ “ชั้น B มุม หนังสือธุรกิจ” มากน้อยแค่ไหนกันนะ ในโลกนี้เต็มไปด้วย “หนังสือวิธีเป็น

⁴ โรนิน เป็นคำเรียกคนที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้แล้วรอสอบใหม่ในปีต่อไป

⁵ ฟรีเตอร์ คนที่ไม่ทำงานประจำ เอาแต่ทำงานพิเศษไปเรื่อยๆ

เศรษฐกิจ” เต็มไปหมด เป็นเบสต์เซลเลอร์นับไม่ถ้วน แต่จะมีสักกี่คนที่อ่านหนังสือแบบนี้แล้วได้เป็นเศรษฐีจริงๆ ถึงกระนั้นก็ยังมีคนจำนวนมากยืมหนังสือประเภทนี้ทุกวัน รวากับต้องการหาหลายทางชมพูทรัพย์

เสียงออดแปลกหูของห้องสมุดดังขึ้น นาฬิกาแขวนเรือนใหญ่ใช้เวลา 5 โมงเย็นพอดี คาซุโอะทักทายเพื่อนร่วมงานที่เมื่อเร็วๆ นี้เพิ่งย้ายมาจากห้องสมุดของเมืองข้างๆ แล้วจึงสวมเสื้อหนาวดัดฟิลาโค้ตสีกรมท่าซึ่งแขวนอยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์ เก็บของใส่เป้ขนาดเล็ก แล้วเดินออกจากห้องสมุดไปขึ้นรถไฟที่สถานีที่ใกล้ที่สุดเป็นเวลา 30 นาที ลงที่สถานีรถไฟเล็กๆ ชานเมือง กินข้าวง่ายๆ ที่ร้านข้าวหน้าเนื้อหน้าสถานีรถไฟ จากนั้นจึงเดินตามทางมีดๆ เสียบแม่น้ำไป 15 นาที แล้วเข้าไปในโรงงานยักษ์ใหญ่ที่ปกคลุมไปด้วยแผ่นเหล็กสีเงิน

ในห้องแต่งตัวซึ่งมีลิฟท์ทรงสูงเรียงราย คาซุโอะเปลี่ยนเป็นชุดสีขาว สวมหน้ากากอนามัยอันใหญ่ ครอบศีรษะด้วยหมวกพลาสติก แล้วไปยืนหน้าสายพาน หยิบก้อนแป้งที่ไหลมาอย่างต่อเนื่อง มาปั้นเป็นรูปขนมปังอย่างไม่หยุดหย่อน มีคนแต่งตัวเหมือนกันยืนเรียงแถว ขยับมือในเวลาที่แตกต่างกันตามที่กำหนด ดูแล้วเหมือนกับกำลังเต้นรำด้วยท่วงท่าประหลาด หลังจากช่วงพัก 1 ชั่วโมง ก็กลับมาปั้นก้อนแป้งบนสายพานต่อไปเรื่อยๆ เป็นงานจำเจอันไม่มีที่สิ้นสุด กลิ่นยีสต์ชวนล้าลึก ผสมกับความม่วงอย่างรุนแรงทำให้มีมันง

คาซุโอะค่อยๆ รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นขนมปัง และขนมปังเหมือนเป็นตัวเอง

น้องชายทั้งภรรยาและลูก 2 คน หายตัวไปในวันสิ้นปีเมื่อ 2 ปีก่อน ชาวไร่ยากตามมาด้วยข่าวที่ซำร้ายยิ่งขึ้นไปอีก น้องชายมีหนี้สินถึง 30 ล้านเยน คาซุโอะทราบเรื่องจึงยอมแบกรับหนี้สินนั้นมาเป็นของตนเอง

ปัญหาทางการเงินทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวสั้นลงจนที่แล้ว มารรยาเคยช่วยจัดการเรื่องการเงินมาด้วยกัน แต่เมื่อมีเรื่องหนี้สินเข้ามา เกี่ยวข้อง ความคิดเห็นที่ไม่ลงรอยกันก็ปรากฏตัวอย่างต่อเนื่อง ครึ่งปีให้หลัง มารรยาตัดสินใจพาลูกสาวคนเดียวยอกจากบ้าน และได้เข้าทำงานใน ห้างสรรพสินค้า มีรายได้ระดับหนึ่ง หลังจากนั้นมาพวกเขา ก็แยกกันอยู่ เป็นเวลากี่ปีครึ่งแล้ว

คาซุโอะทำงานเป็นบรรณารักษ์ห้องสมุดในเวลากลางวัน และยืนอยู่ หน้าสายพานของโรงงานขนมปังในเวลากลางคืน เพื่อชดใช้หนี้ รายได้ 2 ที่ รวมกันราวเดือนละเกือบ 400,000 เยน นอกจากค่าใช้จ่ายในการประทังชีวิต ของมารรยา ลูก และตัวเองแล้ว เขาก็นำเงินไปใช้หนี้เดือนละ 200,000 เยน เมื่อรวมกับดอกเบี้ยแล้ว กว่าจะใช้หนี้หมดก็อีก 30 กว่าปี

ตั้งแต่เริ่มต้นชีวิตที่ต้องใช้หนี้ คาซุโอะได้อ่านหนังสือที่เกี่ยวกับเงิน เป็นจำนวนมากราวกับถูกระเบิดระเบิดพ่นไฟ พยายามจะหาวิธีหลุดพ้นจาก สภาพที่ยากลำบากจากห้องสมุด ไม่ว่าจะหนังสือของนักปรัชญา นักเทววิทยา นักเศรษฐศาสตร์ นักลงทุน ผู้กำกับภาพยนตร์ นักกีฬายิ่งใหญ่ หรือมหาเศรษฐีทั้งหลายผู้ซึ่งคำคมเกี่ยวกับเรื่องเงินไว้ ทุกเล่มล้วนอุดม ไปด้วยคำแนะนำดีๆ แต่เมื่อสำรวจชีวิตของพวกเขาเหล่านั้น ทุกคนล้วน มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเงินอย่างไม่มีช้อยกเว้น ไม่ว่าจะเป็นคนฉลาดแค่ไหน แต่ก็ไม่สามารถควบคุมเรื่องเงินได้ เมื่อรู้เช่นนั้น คาซุโอะจึงใช้เวลาทั้งหมด ไปกับการใช้แรงงานตรงหน้า เพราะรู้สึกว่าการทำอย่างนั้นแล้ว จะทำให้ เขาหลีกเลี่ยงจากความกลัวเรื่องเงินหรือจากความโลภได้ ทั้งที่เพื่อนๆ ต่าง แนะนำว่าน่าจะมียุวิธีหาเงินที่มีประสิทธิภาพดีกว่านี้ แต่ด้วยชีวิตที่ไม่มีทั้ง กลางวันและกลางคืนอย่างนี้แหละที่ช่วยให้เขาลืมมรสุมที่กระหน่ำชีวิตได้

“เงินตราก็คือระบบทาสในรูปแบบใหม่”

ตอลสตอย นักประพันธ์ผู้ยิ่งใหญ่ ที่ใช้ชีวิตยากจนอย่างมีเกียรติ โดยประกาศตัดขาดจากเงิน แต่ในเรื่องนี้ก็มีความจริงที่ซ่อนอยู่เบื้องหลัง

นั่นคือภรรยาเขาเป็นคนใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายอย่างมหันต์ สามีภรรยาทะเลาะกันตลอด จนเขาทนไม่ได้ต้องหนีออกจากบ้านตอนอายุ 82 เดินไปทั่วเมือง 3 วัน 3 คืน ในรัสเซียช่วงฤดูหนาว สุดท้ายก็สิ้นใจตายที่สถานีรถไฟ

คาซุโอะก็เป็นเช่นเดียวกับตอลสตอย ไม่ว่าจะเมินหน้าหนียังไง แต่ก็ตกเป็นทาสของเงินไม่ต่างกัน

เมื่อเลิกงาน คาซุโอะออกจากประตูหลังอันมืดมิดของโรงงานขนมปัง ลมหายใจเป็นสีขาวยในพริบตา เมื่อมองนาฬิกาข้อมือราคาถูก เป็นเวลาเลยตีสามแล้ว เขาตัวหนักอึ้งด้วยความง่วงและเหนื่อยล้า รวากับไม่ใช่ร่างกายของตัวเอง เขาเดินตรงไปยังห้องพักที่อยู่ข้างโรงงาน เดินด้วยฝีเท้าที่รวากับกำลังลากกระสอบทรายไปด้วย เกิดเสียงกระทบของโลหะที่บเมื่อเดินขึ้นบันได เปิดประตูไม้แผ่นบางๆ บานหนึ่งในจำนวนหลายบานบนชั้น 2 ลูกแมวสวยลายหินอ่อน สีดำขาวสลับทา มันเดินเข้ามาคลอเคลียที่เท้าของคาซุโอะ

แมวจรจัดที่มาอาศัยอยู่หลังโรงงานเมื่อเดือนก่อนคลอคลอออกมาครอกใหญ่ พอไปดูตอนช่วงพัก เกิดสับสนกับลูกแมวตัวหนึ่ง แม้จะไม่มีเงินพอจะเลี้ยงแมวได้ แต่รู้ตัวอีกทีก็กำลังเอานมให้แมวกินอยู่ที่ห้องแล้ว

“รอเดี๋ยวนะ มาร์ก ชัคเคอร์เบิร์ก”

คาซุโอะเอาอาหารแมวกับน้ำให้ลูกแมวที่ใช้ชื่อของคนที่เขามหาเศรษฐีร้อยล้านตั้งแต่ยังหนุ่ม ระหว่างที่เศรษฐีไอทีผู้น่ารักน่าเอ็นดูกินอาหารอย่างเพลิดเพลิน เขาออกจากห้องไปอาบน้ำที่พื้นที่ส่วนรวมเดินออกไปข้างนอกจนกลับมาที่ห้องใช้เวลาเพียงไม่กี่สัปดาห์ที่ แต่ผมที่เปียกก็เย็นรวกับน้ำแข็ง เขารีบต้มน้ำร้อน ชงกาแฟสำเร็จรูป อาหารเข้าเป็นกล้วยที่ซื้อไว้กับขนมปังที่ทางโรงงานแจก พอนั่งดูรายการข่าวในโทรทัศน์ก็ผล็อยหลับไปรวกับเบตในตัวหมด

เขาตื่นขึ้นมาพร้อมกับเสียงของตัวตลกในทีวี รายการวาไรตี้ช่วงกลางวันเริ่มขึ้นแล้ว เสียงปรบมือของคนดูดังไม่ขาดสาย คาซุโอะรีบดูเวลา

11 โม่งกว่าแล้ว “แม่แล้ว ต้องไปแล้วละ” เขาอุบหัวซึกเคอร์เบริกพลางลุกขึ้น หยิบชุดสูทสีเทาเข้มซึ่งไม่ค่อยได้ใส่อย่างเรียบร้อย ผูกเนกไทอย่างไม่คุ้นเคย แล้วสวมรองเท้าออกจากห้องของหอพักไป

“ไอ้ะ แปลกจัง” เพื่อนร่วมงานสูงอายุที่พักอยู่ห้องข้างๆ ร้องทักเมื่อเดินสวนกัน ทั้งที่ในหอพักห้ามสูบบุหรี่ แต่เขาคาบบุหรี่ แลดยะยืมโชว์ฟันปลอมสีเงินในปาก

“ทำไมแต่งตัวเหมือนนักมายากลเลย จะไปงานปาร์ตี้หรือยังงัย”

“อ๊ะ เอ่อ พอดีมีนัดนิดหน่อย”

“มีเด็ดหรือ”

“ก็อะไรประมาณนั้นแหละ”

คาซุโอะก้าวเท้าที่ยังใส่รองเท้าไม่เสร็จดี ปลายรองเท้าตีกับพื้นพลางพรวดพราดลงบันไดราวกับจะรีบหนีไป ขอให้สนุกนะ เพื่อนร่วมงานยกมือข้างที่ถือหนังสือแข่งม้าขึ้นโบก เขาก็ยกมือตอบ แล้วออกวิ่งไปทางสถานีรถไฟ

ทิวทัศน์ที่เป็นสีฟ้าและเขียวค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นสีเทา หลังโยกเยกไปบนรถไฟกว่า 30 นาที แสงแดดถูกบดบังด้วยตึกสูง แสงจึงส่องเข้ามาในตู้รถแบบเดี่ยวมาเดี่ยวหาย เขาลงที่สถานีรถไฟกลางใจเมืองที่หอมล้อมด้วยอิฐ เดินตามทางเท้ายาว พอพ้นทางเดินลาดหินเข้าสู่ย่านการค้า ก็มองเห็นภัตตาคารหรูสไตล์คลาสสิกของฝรั่งเศส ประตูใหญ่สีดำมะมื่อม และพื้นหินอ่อนขัดเงา พอคาซุโอะบอกชื่อที่จองไว้อย่างตะกุกตะกัก บริกรตัวสูงในชุดทักซิโด้ยิ้มและบอกว่า คนที่นัดไว้มาถึงแล้ว

เมื่อเข้าไปภายในร้าน ได้กลิ่นเนยหอมหวาน ภายในร้านซึ่งตกแต่งในโทนสีม่วงอ่อนดูผ่อนคลาย มีโต๊ะประมาณ 15 ตัว ลูกค้ำในชุดสูทและชุดวันพีชซึ่งตัดด้วยผ้าเนื้อดี หัวรอต่อกระซิกชนแก้วไวน์หรือแชมเปญกัน พอมองเห็นร่างของเด็กหญิงท่ามกลางลูกค้ำในร้าน คาซุโอะก็หยุดยิ้มอย่างลึมตัว

“มาโดกะ ขอโทษที่ทำให้รอ”

คาซุโอะเร่งฝีเท้าเข้าไปที่โต๊ะ มาโดกะนั่งบนเก้าอี้สูง แกว่งเท้าที่เหยียบไม่ถึงพื้นไปมา ทั้งที่ยังแบกเป้สีแดงอยู่

“ข้าจ้งพอ กำลังคิดว่าถ้ารออีก 3 นาทีไม่มาก็จะกลับอยู่แล้ว”

มาโดกะจ้องคาซุโอะด้วยดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเหมือนแม่ และเช่นเดียวกับพ่อส่วนใหญ่ คาซุโอะคิดว่า “มาโดกะสวยพอตัวเลยทีเดียวทีเดียว” วันนี้เป็นวันเกิดครบ 9 ขวบ เขาไม่อยากให้มาโดกะรู้สึกหิวโหย จึงลงทุนจองอาหารกลางวันเป็นคอร์สอาหารฝรั่งเศสหรู คอร์สละ 4,000 เยน สองคนก็ 8,000 เยน เท่ากับราคาของขนมปังที่คาซุโอะปั้นถึง 80 ก้อน เคยมีคนบอกว่า พระนางมารี อังตัวเน็ต เคยพูดกับประชาชนที่เดือดร้อนเพราะความยากจนว่า “ถ้าไม่มีขนมปังก็กินเค้กก็ได้” ไม่มีอะไรจะเข้าใจยากไปกว่าคุณค่าของอาหารมื้อหนึ่งอีกแล้ว ขณะที่คาซุโอะมองเมนู บริการตัวสูงก็เข้ามาถามว่า “จะรับเครื่องดื่มอะไรดีครับ”

“เอ่อ...” มาโดกะจ้องเมนูนิ่งอยู่นาน “น้ำ ขอน้ำเปล่าดีกว่าค่ะ”

“มาโดกะ...ไหนๆ ก็แล้ว ดื่มน้ำผลไม้สักหน่อยดีกว่าไหม”

“ก็น้ำส้มราคาตั้งพันกว่าเยนไม่ใช่หรอ แพงเกินไปค่ะ น้ำเปล่าก็พอแล้วค่ะ”

คาซุโอะคิดจะอธิบายว่า ที่แพงก็เพราะทั้งค่าเช่าร้านและค่าบุคลากรแพง แต่รู้สึกว่ที่มาโดกะพูดก็มีเหตุผลดี จึงนั่งเงียบเสีย แต่บริการก็ไม่สิ่งที่ทำลำบากใจ ยิ้มแยมแจ่มใสถามว่า “อาหารวันนี้สั่งเป็นอาหารคอร์สใช่ไหมครับ”

“ครับ ขอคอร์ส 4,000 เยน” คาซุโอะพูด ขณะที่มาโดกะก็พูดแทรกขึ้นว่า

“หนูไม่เอาคอร์สค่ะ มีข้าวไหมคะ”

คำว่า “ข้าว” คงฟังแล้วไม่เข้ากับสถานที่ หญิงสูงวัยที่นั่งโต๊ะติดกันหันมามอง จนคาซุโอะต้องยื่นหน้าเข้าไปใกล้มาโดกะ

“ที่นี่ไม่ใช่ภัตตาคารแบบครอบครัวนะ”

“ไม่เห็นเป็นไรเลยคะ ก็หนูอยากกินข้าวที่นี่นา อีกร่างคอร์สก็ราคาแพงเกิน”

“แต่ข้าวไม่ได้มีอยู่ในเมนูตรงไหนเลยนะ”

“ถ้าไม่ถามก็ไม่รู้ไม่ใช่หรือคะ”

มาโดกะยังคงแกว่งขาอย่างไม่รู้จะทำครั้นคร้าม คาซุโอะเบน สายตาไปทางบริการแล้วส่งสายตาว่าขอโทษ แต่บริการยังคงส่งยิ้มอย่างไม่เปลี่ยนแปลงเหมือนเมื่อครู่ “รับทราบครับ ผมจะลองไปปรึกษาเชฟดูนะครับ” ว่าแล้วก็เก็บเมนูเดินออกไปเงียบๆ

ไม่กี่นาทีให้หลัง บริการนำสลัดผักโรกเก็ตซึ่งเป็นอาหารเรียกน้ำย่อย มาวางตรงหน้าคาซุโอะ และนำจานใส่ข้าวมาวางตรงข้าม ขยิบตาเล็กน้อยให้ มาโดกะก็ยิ้มตอบ ยิ้มแรกของวันนี้ไม่ใช่ให้เขา แต่กลับเป็นยิ้มที่ให้กับบริการตัวสูง คาซุโอะรู้สึกหดหู่ขณะกางผ้าเช็ดปากบนเข่า ทันใดนั้น มาโดกะหยิบผงโรยข้าวที่สลากเป็นรูป “โดราเอมอน” จากในเป้สีแดง แล้วก็เปิดปากของโรยลงบนข้าวแล้วเริ่มกิน เสียงเคี้ยวของมาโดกะดังราวกับจะให้เข้ากับจังหวะเพลงคลาสสิกที่เปิดอยู่ในร้าน ลูกค้าที่แต่งตัวสวยงาม รอบข้างต่างมองมาด้วยรอยยิ้ม ไม่มีคนไหนที่ขมวดคิ้วอย่างรำคาญหรือมองมาด้วยสายตาดูแคลน แต่นั่นกลับยิ่งทำให้คาซุโอะอึดอัด

“มาโดกะ หนูนี้เป็นไงบ้าง”

คาซุโอะพยายามจะเปลี่ยนอารมณ์ เคี้ยวสลัด กลืนน้ำมันมะกอก ซึ่งใช้แทนน้ำสลัดลอยขึ้นจมูก

“เรื่องอะไรหรือคะ”

มาโดกะตักข้าวโรยผงเข้าปากพลางเงยหน้า ถูงสีน้ำเงินสดใส่ซึ่งเขียนว่า ‘รสปลาโอแห้ง’ วางอยู่ข้างมิดและล้อมซึ่งเรียงไว้อย่างประณีต

“ไปโรงเรียน สนุกไหม”

“ก็ธรรมดา”

“มีเพื่อนเยอะไหม”

“ก็พอมี”

“แม่เป็นไงบ้าง”

“เป็นไงหมายถึงอะไร”

“สบายดีรีเปล่า”

“สบายดีค่ะ”

พวกเขาเคยเดินจูงมือกันทุกเช้า อาบน้ำด้วยกันทุกคืน นอนกล่อมกันบนเตียง ตอนที่ใช้ชีวิตร่วมกันนั้น มาโดกะเป็นเด็กที่สนใจทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้า อันนี้อร่อย อันนั้นสวย ตรงนั้นน่ากลัว ตรงนี้ชอบ แต่ตอนนี้แค่จะหาเรื่องคุยกับลูกสาวยังยากเย็น คาซุโอะพยายามจะหาประเด็นมาพูด รวากับนักปิ่นผากำลังหาช่องหินที่จะป็นต่อ แต่กระนั้นบทสนทนาก็ยังไม่ต่อเนื่อง ขณะกำลังจะหลุดร่วงจากหน้าผา คาซุโอะถามมาโดกะด้วยความรู้สึกอยากขอให้ช่วย

“เอ๊ะ งานแสดงของโรงเรียนบัลเลต์...ใกล้จะถึงแล้วสินะ”

“ค่ะ อีกเดือนหนึ่ง”

“จะเต้นเพลงอะไร”

“บทกวีแด่เจ้าหญิงผู้วายชนม์”

“เพลงเกี่ยวกับอะไรเธอ”

“ของราเวลนะ เพลงเพราะมากเลยนะ”

“ฉันเดี๋ยวจะลองฟังดู ตอนซ้อมลำบากไหม”

“ลำบาก” มาโดกะกินข้าวโรยผงไปราวครึ่งหนึ่ง ใช้ผ้าเช็ดริมฝีปาก

กลางตอบ “แต่บัลเลต์สนุกนะค่ะ”

คาซุโอะไม่ได้ไปงานแสดงเมื่อปีก่อน เพราะภรรยาเขาบอกชัดเจนว่าปีนี้ไม่อยากให้มา ที่โรงเรียนบัลเลต์มีเพื่อนที่คุ้นเคยกันหลายคน และมีข่าวลือสะพัดไปแล้วว่าทั้งคู่แยกกันอยู่ จะไปร่วมงานโดยแสรังทำตัวเป็น

ครอบครัวสุขสันต์ก็ได้ (คิดว่าในความเป็นจริงครอบครัวแบบนั้นก็น่าจะมี
มากอยู่) แต่ภรรยาเขาไม่ถนัดการโกหกมาแต่ไหนแต่ไร

“ปีนี้แม่จะไปด้วยไหมนะ”

“ก็น่าจะ แต่งานยุ่ง เลยไม่รู้เหมือนกัน”

“งานยุ่งขนาดนั้นเชียวนะ...อยู่บ้านคนเดียวไม่เหงาหรือ”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

เห็นมาโดกะก้มหน้าดื่มน้ำจากในแก้วแล้วเจ็บแปลบหัวใจ ทั้งที่ขอ
เพียงมีเงิน ก็คงไม่ต้องให้ลูกสาวต้องมารู้สึกเหงาแบบนี้ ตอนนั้นถ้าไม่เสนอ
ตัวไปรับหนึ่แทนน้องชายก็น่าจะดี แต่คำตอบที่ถูกต้องส่วนใหญ่มักจะพบ
หลังจากที่ทุกอย่างสายเกินแก้

บริการตัวสูงยกชุปมันฝรั่งเย็นมาเสิร์ฟ “กินไหม” คาซุโอะถาม
มาโดกะพยักหน้าเล็กน้อย กินข้าวโรยผงพลาจิบชุป จากนั้นตามมาด้วย
ปลาเผาโตโดมัด สเต็กเนื้อสัน ทุกครั้งที่บริการยกมาเสิร์ฟ คาซุโอะจะเชิญชวน
ทุกครั้ง แต่มาโดกะแทบไม่แตะ แม่แต่เค้กที่เตรียมไว้ลับๆ ก็ไม่แสดงอาการ
ตื่นเต้น เซอร์ไพรส์ก็จบลงอย่างหมดท่า

“ของขวัญวันเกิด อยากได้อะไร”

คาซุโอะใช้ส้อมเสียบสตอว์เบอร์รี่ที่เหลือไว้ในจานเป็นชิ้นสุดท้าย
ใส่เข้าปาก ครีมสดบนเค้กไม่หวานนัก ทำให้กินหมดได้อย่างรวดเร็ว

“อืม ยังไม่รู้เลย”

มาโดกะก็กินสตอว์เบอร์รี่ที่เก็บไว้กินหลังสุดเช่นกัน

“ถึงมาโดกะจะหน้าเหมือนฉัน แต่ลำดับการกินหรือคำพูดติดปาก
นี่เหมือนคุณมาก” เขานึกถึงคำพูดที่ภรรยาเคยพูด

“ไม่ต้องเกรงใจหรอก ไม่ใช่ว่าพ่อจะไม่มีเงินเสียเลยนะ”

“แต่ก็ต้องใช้สิน...ไม่ใช่หรือ หนึ่นะ”

“ก็ใช่ะ แต่ไม่ใช่เรื่องที่มาโดกะต้องใส่ใจ”

“...ก็ไม่ได้มีของที่ยอยากได้อะไรหรอกค่ะ”

“เธอ...ฉันเจอของถูกใจเมื่อไหร่ค่อยซื้อแล้วกันนะ”

มาโดกะพยักหน้าพลางกัดแผ่นซ็อกโกแลตที่เขียนว่า “Happy Birthday มาโดกะ” จนเหลือแต่ส่วนที่มีตัวอักษร “มา” เท่านั้น

แดดยามบ่ายเริ่มส่องบนถนนที่โรยด้วยกรวด บ่ายวันหยุดในเมือง เต็มไปด้วยคนที่มากันเป็นครอบครัว พ่อวิ่งไล่จับลูกชายที่วิ่งวนไปทั่ว แม่ กอดทารกที่ร้องไห้แง เบ้สีแดงส่ายเล็กน้อยผ่านเหล่าครอบครัวซึ่งอาศัย อยู่ในย่านที่พักอาศัยหรูกลางกรุงโตเกียว คาซุโอะมองตามหลังลูกสาวที่ เดินก้มหน้า ยังหลงคิดไปว่าจะกลับบ้านด้วยกัน

เมื่อเข้าไปในอาคารสถานีรถไฟ คลื่นของฝูงชนไหลผ่านอย่างรวดเร็ว ราวกับจะทิ้งพวกเขาสองคนไว้ข้างหลัง เวลาที่ต้องจากลาใกล้เข้ามา ทั้งที่รู้ แต่ก็พูดไม่ออก ตรงประตูทางเข้าชั้นสำหรับช้อปปิ้ง มีการจัดให้จับรางวัล ลูกค้าที่หัวถุงช้อปปิ้งยื่นเข้าแถวกันอยู่ ถ้าซื้อของทุก 3,000 เยน จะมีสิทธิ์ จับรางวัลได้ 1 ครั้ง มีกระดานขนาดใหญ่ติดภาพของ “รางวัลสุดหรู” รางวัลที่ 1 เป็นแพ็คเกจเที่ยวฮาวาย 5 วัน 4 คืน

มาโดกะชะงักเท่ายืนดูกระดาน

“อยากไปฮาวายเธอ”

คาซุโอะถาม มาโดกะส่ายหน้า เมื่อมองตามปลายสายตา จึงรู้ว่า เธอไม่ได้มองตัวเที่ยวฮาวาย แต่ที่กำลังมองรางวัลที่ 3 จักรยานสี่เขี้ยว มรกต

“อยากได้จักรยานนั้นเธอ”

“...เปล่าสักหน่อย”

“มาจับรางวัลกันไหม”

“ไม่ต้องหรอก ต้องไปซื้อของสิ้นเปลืองอีก”

ตั้งแต่ซื้อจักรยานคันแรกให้ ก็น่าจะผ่านมา 4 ปีแล้ว เขานึกถึงภาพ มาโดกะกำลังขี่จักรยานคันเล็กอย่างอึดอัดแล้วก็รู้สึกผิด

“ถ้าไม่รังเกียจจะใช้บัตรจับรางวัลใบนี้ก็ได้นะ”

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงจากด้านข้าง หญิงสูงวัยคงทนเห็นพวกคาซุโอะยืน
นิ่งอยู่หน้าโต๊ะจับรางวัลไม่ได้ จึงยื่นบัตรจับรางวัลให้

“อะ ไม่เป็นไรครับ ขอโทษด้วย” คาซุโอะรีบโบกมือปฏิเสธ “แค่ดู
ด้วยความสนใจหน่อยเท่านั้น”

“ไม่เป็นไร ยิ่งเงถึงฉันจับไปก็ไม่ได้รางวัลอะไร” หญิงสูงวัยมองห่อ
ทิชชูของโตซึ่งเป็นรางวัลปลอบใจแล้วยิ้ม “อยู่มา 80 ปี ไม่เคยถูกรางวัล
อะไรกับเขาสักครั้ง”

ที่ผ่านมาหญิงสูงวัยคนนี้จับรางวัลไปที่ครั้งกันแล้วนะ เมื่อนึกย้อน
กลับไป คาซุโอะเองก็จำไม่ได้ว่าเคยถูกรางวัลใหญ่อะไรกับเขบ้างไหม เขา
ได้ห่อทิชชูกลับบ้านเป็นประจำเหมือนหญิงสูงวัยคนนี้ หรือถึงจะถูกรางวัล
ก็เป็นประมาณบัตรซื้อของ 100 เยน

“ฉันผมไม่เกรงใจ ขอรับไว้ก็แล้วกันนะครับ”

คาซุโอะรับบัตรจับรางวัลมา มาโดกะซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ก็ยิ้มศีรษะ
ขอบคุณด้วย

“ขอให้โชคดีนะ” หญิงสูงวัยลูบศีรษะมาโดกะพลงพูดอวยพร แล้ว
ก็ลงบันไดเลื่อนไป

ผู้คนเข้าแถวยาวเหยียดเป็นงูเลื้อยเพื่อรอคิวการจับรางวัล บางครั้ง
ก็ได้ยินเสียงระฆังดังกริ่งๆ เพื่อบอกว่ามีคนถูกรางวัลใหญ่ ทุกครั้งคาซุโอะ
ก็ร้อนใจเกรงว่าจะมีใครได้จักรยานไปก่อน

ความรู้สึกเหมือนยอมรับสภาพหลายๆ ว่า ชีวิตนี้คงไม่มีหวังจะ
ได้รางวัลเที่ยวฮาวายหรือแม้กระทั่งรางวัลเครื่องใช้ไฟฟ้าราคาแพง อีกทั้ง
ยังไม่เคยเจอคนที่จับสลากแบบนี้แล้วได้ไปฮาวายเลยด้วยซ้ำ กระนั้น
ทุกครั้งที่ยังเสี่ยงโชคโดยไม่คิดอะไร แล้วก็รับห่อทิชชูกลับบ้านราวกับเป็น
เรื่องธรรมดา

จู่ๆ คาซุโอะก็คิดขึ้นมาว่า ความแตกต่างของเศรษฐกิจกับยาจากก็อาจ
จะปรากฏขึ้นได้จากกรจับสลากด้วย ตัวเองซึ่งคิดว่าจะจับได้แต่ที่ซซุ
ชาตินี้ก็คงได้แค่นั้น แต่คนที่จินตนาการได้อย่างชัดเจนว่าจะถูกรางวัลไป
ฮาวาย ก็คงจับสลากได้รางวัลนั้นเป็นแน่

มาโดกะดึงแขนเสื้อ ทำให้คาซุโอะได้สติ ผู้ชายสวมเสื้อฮัปปิ^๖ อยู่ตรง
หน้า มือข้างหนึ่งถือระฆังที่เข้บอกเมื่อถูกรางวัล คาซุโอะยื่นบัตรจับรางวัล
ให้ชายที่สวมเสื้อฮัปปิ แล้วจึงใช้นิ้วแตะคันหมุนของกล่องทรง 8 เหลี่ยม
“มาโดกะลองดูใหม่” เขาหันหลังกลับ แต่ลูกสาวกลับพูดเสียงเบาว่าให้พ่อ
หมุนเลย คาซุโอะอธิษฐานอย่างแน่วแน่ว่า “จักรยานสี่เขี้ยวมรกต” แล้ว
จึงเริ่มออกแรง กล่องหมุนตัว มีเสียงลูกแก้วจำนวนมากกิ้งอยู่ในกล่องไม้
และแล้วลูกแก้วสี่เหลี่ยมกิ้งตกลงมาบนแผ่นเหล็ก

“รางวัลที่ 4 ออกมาแล้ว” เสียงระฆังดังกังวาน

คาซุโอะเหลือบดูกระดาน เป็นเวลาพร้อมกับที่ชายสวมเสื้อฮัปปิ
ตะโกนว่า

“ได้รางวัลลอตเตอรี่ 10 ใบ”

“ขอโทษนะลูก... พ่อจับจักรยานไม่ได้”

คาซุโอะพูดเสียงเบา เสียงกริ่งดังก้องซ่านซาลา เสียงประกาศแจ้ง
ว่ารถไฟกำลังจะเข้าสู่สถานี

“...ไม่เป็นไรหรอก” มาโดกะพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉย “หรือว่าพ่อคิด
จริงจังว่าจะถูกรางวัลนะเหรอ”

“ก็คิดอยู่ ลองอธิษฐานจริงจังเลย แต่ก็ไม่น่าจะถูกสินะ...”

คาซุโอะยิ้มเฟื่อนพลางถอนหายใจยาว ลมหายใจเปลี่ยนเป็นสีขา
วในบัดดล กลืนหายใจไปกับท้องฟ้าสีม่วง

^๖ ฮัปปิ เสื้อคลุมที่มักใส่ในงานเทศกาล

มาโดกะบีบมือคาซุโอะเบาๆ มือนุ่มและอุ่น เขาตกใจ มองไปเห็น มาโดกะก้มหน้าอย่างชินช้อย มือของลูกสาวที่คิดว่าโตเป็นผู้ใหญ่แล้วยัง เล็กนัก ความทรงจำสมัยที่เดินจงมือกันทุกวันหวนกลับมา

ลูกสาวคนนี้มีมองทะลุทุกอย่างเสมอตั้งแต่ยังเป็นทารก อะไรที่ทำให้ คาซุโอะดีใจ เสียใจ เจ็บใจ และจะอ่อนโยนเป็นพิเศษเฉพาะตอนที่เขาหัดหู้ คาซุโอะบีบมือมาโดกะกลับด้วยแรงที่มากกว่าเล็กน้อย

“คราวหน้าถ้ามาโดกะมีอะไรถูกใจ พอจะซื้อให้นะ”

“ไม่ต้องพยายามก็ได้ พอไม่ใช่คนแบบนั้นสักหน่อย”

มาโดกะตอบทั้งที่ก้มหน้า รถไฟสีเงินแล่นเข้าชานชาลา “งั้นแค่นี้ละ” มาโดกะว่าแล้วก็วิ่งเหยาะๆ สายเป็สีแดงขึ้นรถไฟไป ก่อนเสียงประตูจะปิด คาซุโอะตะโกนไปว่า “สุขสันต์วันเกิดนะ” ลูกสาวยิ้มจางๆ ขยับปากพูดว่า “ขอบคุณ” จากอีกด้านของประตูที่ปิดไปแล้ว

ในห้องที่มีมิติเย็นเยือก คาซุโอะจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก ที่มีแสงจ้า จ้องที่หน้าจอจนแทบจะทะเลแล้วถอนหายใจเอือกใหญ่ ปิด สวิตช์คอมพิวเตอร์ มุดเข้าใต้ผ้าห่มที่เย็นเฉียบ เกิดเรื่องขึ้นแล้ว มาร์ก ซักเคอร์เบิร์ก นอนขดตัวอยู่ตรงปลายที่นอน คาซุโอะหลับตา หายใจในจังหวะเดียวกับเสียงกรนเบาๆ ของลูกแมว แต่ก็นอนไม่หลับ หลังนอนพลิกตัวไปมาราว 1 ชั่วโมง เขาก็ลุกขึ้นมาเปิดคอมฯ จ้องหน้าจออีก วันนั้นวันเดียว เขาทำแบบนี้มากกว่า 10 ครั้ง

ลอตเตอรี่ของเขาถูกรางวัล

300 ล้านเยน บนหน้าจอกอมฯ มีตัวเลข 9 หลัก กะพริบอยู่ เขา ดูเปรียบเทียบตัวเลขบนสลากกินแบ่งในมือ กับตัวเลขที่ถูกรางวัลซึ่ง แสดงอยู่บนหน้าจอ ไม่ว่าจะดูใหม่สักกี่ครั้งก็ไม่ผิดแน่ “300 ล้านเยน... 300 ล้านเยน” เขาพูดพึมพำราวกับท่องคาถา พยายามสงบสติอารมณ์ ด้วยการพูดตัวเลขนั้นหลายต่อหลายครั้ง แต่ก็ไม่สามารถเชื่อมโยง ตัวเลขนั้นกับเงินจริงได้

ถ้าหญิงสูงวัยคนนั้นรู้เรื่องนี้เข้าจะเจ็บใจไหมหนอ ทั้งที่ใช้ชีวิตมาถึง 80 ปี จับสลากได้แต่ห่อทิชชูมาตลอด ทว่าสุดท้ายของสุดท้ายน่าจะมีสลากกินแบ่ง 300 ล้านเยน รออยู่ โอ เรื่องน่าเศร้าแบบนี้ก็มีด้วยหรือ แต่เพราะมีคนบางคนพลาดโอกาส จึงมีคนที่โชคมาเยือน เหมือนกับที่เพราะมียากถึงมีเศรษฐีได้

อย่างไรก็ตาม ต้องสงบสติอารมณ์ คาซุโอะพูดอยู่คนเดียวพลางพิมพ์คำว่า “สลากกินแบ่ง” และ “ผู้ถูกรางวัล” เข้าไปที่ช่องค้นหา หน้าแรกของคอมพิวเตอร์ เพื่อหาคนประเภทเดียวกับตนแล้วคลิกเข้าไปดู

ชีวิตอันน่าอนาถหลังจากนั้นของผู้ถูกรางวัลสลากกินแบ่ง

जू ชื่อหน้าเว็บไซต์นี้ก็แสดงอยู่แถวบนสุด คาซุโอะคลิกต่อไปอย่างเกรงๆ สยดสยอง ความแตก ครอบครวัลล์มสลาย ตกงาน ต้มตุ๋น หายสาบสูญ เสียชีวิต มีแต่คำในแง่ลบเรียงราย จุดหมายของการค้นหาคำว่าสลากกินแบ่ง นำไปสู่เรื่องราวของโศกนาฏกรรมเรียงแถวกันเข้ามา

ช่างไม้ชาวตุรกีพอได้เงินก้อนโตจากสลากกินแบ่ง ทำให้การงานไม่ราบรื่น หย่าขาดจากภรรยา สุดท้ายตกอับจนต้องเข้าคุก นุรุซไปรษณีย์ชาวเยอรมันถูกญาติและเพื่อนขอยืมเงินไปเรื่อย จนสุดท้ายเจ้าตัวหายตัวไป มาพบอีกทีในสภาพศพที่เป็นโครงกระดูก นักเรียนมัธยมปลายหญิงชาวอเมริกัน อายุเพียง 15 หลังถูกรางวัลก็เอาแต่ฆ่าตัดเสริมทรวงอกและศัลยกรรมครั้งแล้วครั้งเล่า สุดท้ายสิ้นเนื้อประดาตัวเพราะติดยาเสพติด

“การใช้เงินอย่างชาญฉลาดนั้น ยากพอๆ กับการหาเงินนั้นมา”

บิลล์ เกตส์ พูดตอนที่เขาได้เป็นมหาเศรษฐีอันดับ 1 ของโลก ราวกับจะพิสูจน์คำพูดนั้นว่าเป็นความจริง ในอินเทอร์เน็ตจึงเต็มไปด้วยโศกนาฏกรรมของผู้ถูกรางวัลสลากกินแบ่งรางวัลใหญ่ๆ ทั่วโลก

“ผู้ถูกรางวัลสลากกินแบ่งรางวัลใหญ่ส่วนใหญ่ หลังจากนั้น 10 ปี จะกลับมาใช้ชีวิตเหมือนเดิม” หน้าเว็บไซต์ที่สรุปด้วยคำพูดสิ้นหวังนี้มีผู้เข้ามาชมเกินกว่า 3 ล้านครั้ง มีคนกด “ถูกใจ” เว็บไซต์โศกนาฏกรรมนี้

มากถึง 500 คน และทำให้คาซุโอะเองได้รู้ถึงความหมายของคำกล่าวที่ว่า “ความทุกข์ของคนอื่นมีรสหวานถูกใจปานน้ำผึ้ง” อย่างถึงแก่น

คาซุโอะเคยได้ยินว่า จำนวนเงินที่มนุษย์เงินเดือนของญี่ปุ่นหาได้ชั่วชีวิตคือ 300 ล้านเยน แต่เขาได้มันมาในชั่วพริบตา ค่าจ้างที่คาซุโอะได้จากการทำงานทั้งกลางวันและกลางคืนรวมปีละ 5 ล้านเยน ซึ่งเป็นเงินที่ต้องทำงานถึง 60 ปี อยู่ในสลากกินแบ่งใบนี้ใบเดียว รวากับเป็นเรื่องนวนิยายวิทยาศาสตร์เลยทีเดียว และก็เหมือนกับการก้าวกระโดดข้ามชีวิตไปอีกครึ่งศตวรรษข้างหน้า แน่นอนคงไม่ได้ง่าย ๆ แบบนี้แน่ ไม่ว่านิยายเรื่องไหน คนที่กระโดดหรือเดินทางข้ามเวลาจะต้องพบกับภัยร้ายเป็นผลตอบแทน ขณะที่คาซุโอะกำลังคิดว่า ตัวหนังสือในหน้าจอกอม ๆ ทำไม่สีถึงได้เบลอ ๆ เขาก็ล้มตัวผล็อยหลับไปบนพื้นเสียอย่างนั้น

คาซุโอะตื่นขึ้นด้วยเสียงของมาร์ก ชัคเคอร์เบิร์ก ร้องเหมียว ๆ กับเสียงข่วนปกเสื้อ พอดูนาฬิกา เวลาเลย 8 โมงครึ่งแล้ว ต้องไปทำงาน แต่หัวหน้าก็อึ้งจนหายใจไม่ออก ในสภาพที่สับสนเช่นนี้ รู้สึกว่าคงทำงานไม่ไหว เขาจึงโทรศัพท์ไปหาเพื่อนร่วมงานที่ห้องสมุด ขออึ้งให้ช่วยไปทำงานแทน

เมื่อวางสายโทรศัพท์ คาซุโอะเอาสลากใส่กระเป๋าแล้วออกจากห้องค่อย ๆ ลงบันไดไม่ให้มีเสียงฝีเท้า พอออกจากประตูหอพักได้ก็วิ่งทันที วิ่งก้าวใหญ่ ๆ ไปตามถนนเลียบบแม่น้ำ ใจที่สั่นเต้นตุ้มตามสั่งให้เขา “วิ่ง” ไม่หยุดยั้ง ฝ่าเท้าร้อน หน้าออกอืดอืด แต่กระนั้นก็หยุดวิ่งไม่ได้

เขาวิ่งเข้าธนาคารป้ายสีน้ำเงินตรงหน้าสถานีรถไฟ หายใจหอบขณะยื่นสลากให้เคาน์เตอร์ธนาคาร พนักงานธนาคารสาวรับสลากนั้นอย่างเสียบๆ แล้วใส่เข้าไปในเครื่องรูปทรงเหมือนกล่องเล็กๆ ที่หน้าจอของเครื่องแสดงจำนวนเงินรางวัลออกมา เมื่อยื่นหน้าดู หน้าจอแอลซีดีผุดตัวเลข 300 ล้านเยน ไม่ว่าจะดูกี่ครั้งก็ยังไม่รู้สึกว่า เป็นความจริง ขณะเหม่อมองตัวเลข 9 หลักนั้น “กรุณาออกสลากนี้คะ” พนักงานธนาคารหญิงพูด

เสียงแทบกระชิบ ก่อนลุกเดินด้วยฝีเท้าอ่อนแอไปหาพนักงานชายร่างอ้วน
ผู้นั่งอยู่ด้านในสุดของเคาน์เตอร์

พอไปรออยู่ในห้องส่วนตัว ชายผมสีดอกเลาสวมชุดสูทเข้ามาด้วย
รอยยิ้ม ยื่นนามบัตรให้ ในนั้นเขียนว่าผู้จัดการสาขา ตามมาด้วยพนักงาน
ชายร่างอ้วนที่ นั่งอยู่ด้านในคนเมื่อครู่ “ยินดีด้วยครับ” ว่าแล้วก็ยื่นนามบัตร
ให้อย่างขมิ้มมัน บนนามบัตรมีตำแหน่งเขียนไว้หลากหลาย แต่เข้าใจได้
แค่ว่าเขาเป็นผู้จัดการแผนก

“ถ้าเช่นนั้น ก่อนอื่นต้องขอภัยนะครับที่มีเรื่องต้องรบกวน”
ผู้จัดการสาขาพูด สีหน้าซึ่งขึงขึ้นมาทันใด “ในครั้งนี่ เนื่องจากการถูก
รางวัลเกินกว่า 1 ล้านเยน จำเป็นต้องมีการตรวจสอบ...”

“ตรวจสอบนี่หมายถึง”

คาซุโอะใช้ผ้าเย็บเช็ดมือ จิบชา ไม่รู้ว่าใครนำมาตั้งแต่เมื่อไร แต่
พอรู้ตัวก็มีสิ่งเหล่านี้อยู่ตรงหน้า

“เราต้องส่งสลากใบนี้ไปที่สำนักงานใหญ่ให้เขาตรวจสอบ ผล
จะแจ้งให้ทราบภายใน 1 สัปดาห์ครับ ก่อนอื่น กรุณากรอกเอกสารนี้
ด้วยครับ”

ผู้จัดการสาขายื่นกระดาษที่เขียนว่า ‘ใบรับฝากสลากถูกรางวัล
ใหญ่’

“แล้วก็ยังมียังหนังสือเล่มนี้แจกให้แก่ผู้ถูกรางวัลเกินกว่า 10 ล้านเยน
ด้วยครับ”

ผู้จัดการแผนกวางหนังสือขนาดพ็อกเก็ตบุ๊กกลางข้างเอกสาร หน้าปก
เขียนว่า ‘หนังสือสำหรับอ่านตั้งแต่ [วันนั้น]’ มีภาพสเกตช์ของผู้คนแหงน
มองท้องฟ้าด้วยหน้าตาอึ้งมึนแจ่มใส รวากับจะบอกว่าผู้ถูกลากกินแบ่ง
เป็นคนที่สวรรค์เลือกสรรมา

ขอแสดงความยินดีที่ท่านถูกรางวัล ตอนนี้ท่านคงรู้สึกประหลาดใจและยินดีกับโชคที่มาถึงอย่างไม่ทันตั้งตัว พร้อมกับอาจรู้สึกกังวลเล็กน้อยกับประสบการณ์ครั้งแรกที่อยู่ตรงหน้าหนังสือเล่มนี้จัดทำขึ้นโดยได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญอย่างเช่น นายความ นักจิตวิทยา นักวางแผนการเงิน เพื่อหวังให้เป็นประโยชน์ต่อการแก้ไขความกังวลและข้อสงสัยเหล่านั้น เนื้อหาได้เขียนไล่ตามลำดับสิ่งที่ควรค่อยๆ ทำตั้งแต่ถูกรางวัล

บทนำที่อ่านแล้ว ไม่รู้ว่าเป็นการเขียนอย่างสุภาพหรือสร้างแรงกดดัน จากนั้นจึงตามด้วยข้อพึงระวังสำหรับผู้ถูกรางวัลเป็นข้อๆ เช่น “เพื่อความปลอดภัย เงินรางวัลให้ฝากเข้าบัญชีธนาคาร” “หากไม่จำเป็นจริงๆ ไม่ควรรับกลับไปเป็นเงินสด” “รอก่อน สงบสติอารมณ์แล้วค่อยคิดก็ยังไม่วายเกินไป” “หลังถูกรางวัล ให้รู้ตัวว่ากำลังอยู่ในสภาพตื่นเตน” “ทบทวนอุปนิสัยและความเคยชินของตัวเองเสียใหม่” “เช็กตัวเองว่าไม่ตื่นกลัวจนเกินไป” “ต้องคิดว่าถูกรางวัลเป็นเพียงหนึ่งในเครื่องมือเพื่อความสุข” “จัดทำพินัยกรรมเผื่อกรณีฉุกเฉิน” เป็นต้น รู้สึกเหมือนกำลังอ่านหนังสือปรัชญาหรือหนังสือเพื่อการพัฒนาตัวเองอะไรอย่างนั้น

“คิดว่าควรค่อยๆ พิจารณานหนทางในการใช้เงินรางวัลจะดีกว่านะครับ” ผู้จัดการสาขาพูด คาดคะเนว่าคาซุโอะคงจะได้ดูหนังสือเล่มนั้นแบบผ่านๆ แล้ว “ต้องขออภัยที่จะต้องพูดแบบนี้ครับ แต่ผู้ถูกรางวัลใหญ่ของสลากกินแบ่งมักจะเกิดอาการสับสน และมีไม่น้อยเลยที่ใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย”

“...คงต้องเป็นอย่างนั้นแน่เลย มีเว็บไซต์เขียนบอกว่า คนถูกรางวัลใหญ่ส่วนใหญ่จะไม่มีความสุข”

“ก็ไม่ว่าจะบอกได้ว่าจะเป็นอย่างนั้นทั้งหมดนะครับ แต่ก็ไม่ได้โกหกเสียทีเดียว เพราะชีวิตความเป็นอยู่เปลี่ยนแปลงกะทันหัน สุดท้ายบ้างก็ต้องเป็นหนี้บ้าง หรือหลายคนก็ต้องกลุ่มใจที่โดนเพื่อนอิจฉาบ้าง เพื่อน

มาขอเงินบ้าง บางคนก็โดนต้มตุ๋นหรือโดนปล้น เพราะฉะนั้นอย่าเที่ยวบอกใครไปทั่วนะครับ”

เคยได้ยินอยู่บ่อยๆ ว่า พอถูกรางวัลสลากกินแบ่ง ญาติ เพื่อนฝูงจะเพิ่มขึ้นทันควัน เหมือนกับที่ทำไมถึงได้มีแมลงวันมาตอมถึงขยะในห้องที่ปิดมิดชิด คิดว่าน่าจะเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงไม่ควรไปปรึกษาไม่ว่ากับใครทั้งนั้น ผู้จัดการสาขาพูดต่อ เบนสายตามาทางคาซุโอะราวกับจะตักเตือน

“ขอแนะนำให้ค่อยๆ พิจารณาแผนการบริหารเงินพร้อมกับพวกเรา ธนาคารของเรามีแผนเงินฝากประจำที่ดี ทางนี้เป็นกองทุนรวม เรายังมีสินค้าอื่นอีกหลากหลาย เช่น ประกันชีวิต หรือกองทุนบำนาญส่วนบุคคลที่น่าจะตอบสนองความต้องการของท่านลูกค้า พวกเราพร้อมจะดูแลให้คำปรึกษาอย่างเข้าอกเข้าใจครับ”

ผู้จัดการแผนกวางเรียงแผ่นพับบนโต๊ะตามคำพูดของผู้จัดการสาขา จังหวะเวลาสมบูรณ์แบบ ราวกับการแสดงที่ผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี แผลอแผลลิบเดียว ตรงหน้าคาซุโอะเต็มไปด้วยเอกสารชี้ชวนสินค้าทางการเงิน

คาซุโอะคิดว่าน่าจะต้องเชื่อฟังคำพูดของพวกเขา เพราะเป็นคำพูดของพนักงานธนาคารซึ่งเป็นมืออาชีพด้านการเงิน คงไม่น่าจะมีอะไรผิดพลาด “ตกลงครับ คิดว่าจะขอฝากเงินไว้ก่อน” คาซุโอะตอบ จ้องตาผู้จัดการสาขานิ่ง

คาซุโอะนั่งเก้าอี้ตัวที่ 2 จากด้านในสุดทางขวา มองเมนูข่าวราดหน้าต่างๆ เขาไปธนาคารแต่เข้าโดยไม่ได้กินอะไร รู้ตัวอีกทีก็เป็นเวลาเย็น มองดูในกระเป๋าสตางค์ มีเงินอยู่ 2,800 เยน ถ้าเป็นปกติก็คงสั่งข้าวหน้าหมูซึ่งราคาถูกที่สุด แต่วันนี้เขาเลือกข้าวหน้าเนื้อพิเศษ แล้วยังสั่งซูชิมิโซะ ผักดอง และไข่ด้วย แถมสลัดอีกต่างหาก เขากินเมนูสุดหรู

จนหมดในรวดเดียวแล้วชำระเงิน ราคาแพงกว่าปกติถึงเท่าตัว แต่กระนั้น ก็ยังไม่ถึง 1,000 เยน

ออกจากร้านข้าวหน้าเนื้อ ก็เข้าสู่เปอร์มาร์เกตที่อยู่เอียงไปทางฝั่งตรงข้าม หยิบตะกร้าสี่เหลี่ยมตรงไปยังมุมขายสินค้าประเภทนม กล่องนมเรียงอย่างเรียบร้อย คาซุโอะหยิบกล่องซึ่งดีไซน์ดูสะอาดตา มีตัวอักษรสีน้ำเงินบนพื้นสีขาว นมที่คิดว่าอร่อย ช้อตตอนลดราคาหลายครั้ง แต่วันนี้เป็นความหรรษาที่ต้องเพิ่มมากกว่าปกติอีก 80 เยน จากนั้นจึงไปซื้ออิงลิชมัทฟินที่มุมขนมปัง ไม่ได้กินขนมปังอื่นนอกจากขนมปังแถวที่ทางโรงงานแจกมานานแล้ว หยิบเนยสดแท้ ไม่ใช่เนยเทียม เห็นหอมก็หยิบของญี่ปุ่น ไม่ใช่ซองจีน กล้วยหอมก็ยอมจ่ายแพงขึ้นโดยซื้อของได้หัววัน

“เงินตราคืออิสรภาพที่ถูกหล่อขึ้นมา”

ดอสโตเยฟสกีเคยกล่าวไว้ เงินอาจซื้อหาความสุขไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็ทำให้ได้มาซึ่งอิสรภาพ อิสรະที่จะทำอะไรก็ได้ตามใจ อิสรະที่จะไม่ต้องทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ

คาซุโอะไม่เคยคิดอยากจะถูกคนโดระฟ้า ขับรถยนต์นอกสุดหรู โหลดเล่นไปทั่ว เพราะไม่คิดว่านั้นเป็นชีวิตที่มีความสุข แม้จะแบกหนี้ใช้ชีวิตอยู่ในความยากจน แต่ก็คิดแบบนั้นได้โดยไม่ได้เป็นเพราะแพ้แล้วพาล แต่ตอนนี้เมื่อมีเงิน 300 ล้านเยน ในมือ เขาจึงรู้ตัวว่าเขาได้อิสรภาพมาแล้ว อิสรະที่จะซื้อนมอร่อยแทนที่นมราคาถูก กินขนมปังที่ถูกใจ ไม่ใช่ขนมปังฟรี พร้อมกันนั้นก็ห่างจกกับความรู้สึกที่ว่าเพียงแค่นั้นเองหรือ คำว่า “อิสรภาพที่ได้มาด้วยเงิน” ที่ดอสโตเยฟสกีพูดถึง สำหรับคาซุโอะ เป็นเพียงนมหรือขนมปังเท่านั้นนะหรือ

พอเปิดประตูหอพัก ชักเคอร์เบอร์กก็เข้ามาเคลียร์คอกที่เก่า คาซุโอะเอาอาหารแมวและนม ‘อร่อย’ ที่เพิ่งซื้อมาใส่จาน 2 ใบ จากนั้นจึงเปิดคอมฯ พิมพ์คำว่า “เงินก้อนโต” และ “วิธีใช้” เข้าไปที่ช่องค้นหาแล้วคลิก

“ถ้ามีเงินก้อนโตเข้ามา” “วิธีเก็บสะสมเงินของเศรษฐี” “มาคุยเรื่องวิธีใช้เงินอย่างสนุกกันเถอะ” คาซุโอะสะดุดตาที่หนึ่งในแถวตัวอักษรที่ปรากฏขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง

คำคมของเหล่าผู้ชายร้อยล้าน

เป็นเว็บไซต์กระดานข่าวชื่อใหญ่โต ในนั้นมีคำคมเรื่องเงินของมหาเศรษฐีหรือคนใหญ่โตมาเล่ากันราวกับอ่านเรื่องซ้ำชั้น

“ฉันมีเงินพอที่จะอยู่ได้ตลอดชีวิตนับจากนี้ ถ้าไม่ซื้ออะไร” “เงินเป็นทาสที่ดี แต่ก็เป็นเจ้านายที่เลวด้วย” “หนังสือที่มีอิทธิพลต่อชีวิตฉันที่สุดคือสมุดบัญชีธนาคาร” “เงินตราก็เหมือนนุ้ย ถ้าไปรยออกไปก็มีประโยชน์ แต่ถ้าเก็บสะสมไว้ที่เดียวก็จะส่งกลิ่นเหม็น”

คาซุโอะมองคำพูดของเหล่า “ชายร้อยล้าน” จำนวนมากพลางคิดว่า มีคำคมมากมายถึงขนาดนี้ และมีการนำมาแบ่งปันกับทุกคน แต่กระนั้นจนบัดนี้คนเราก็กังแกำไขปัญหาเรื่องเงินกันไม่ได้ เจกเช่นเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังหา “หนังสือวิธีเป็นเศรษฐี” แต่คนส่วนใหญ่ก็ไม่สามารถเป็นเศรษฐีได้ ถึงแม้จะได้ทรัพย์สินสมบัติมาก็ยังถูกมันบั่นหัว

เช่นเดียวกับคาซุโอะจนถึงเมื่อวาน แต่ตอนนั้นเมื่อได้เงิน 300 ล้านเยนมาอยู่ในมือ เขาจึงได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความหมายที่แท้จริงของคำเหล่านี้ เพราะเขาก็ได้เป็น “ชายร้อยล้าน” แล้วนั่นเอง เขาพบคำพูดของโมกุอามิ⁷ ที่ว่า “แม้แต่คำตัดสินของนรกก็ยังขึ้นอยู่กับเงิน” แล้วยิ้มเพื่อนอย่างลึมตัว สมมุติว่าถ้าเป็นจริงดังที่เขาบอก คาซุโอะอาจได้กลับมาเริ่มต้นใหม่กับลูกเมีย ความสุขที่สูญเสียไปเพราะเงิน เขาจะใช้เงินซื้อมันกลับมา

คาซุโอะหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา หาหมายเลขของภรรยา “ฉันถูกลอตเตอรี่ 300 ล้านเยน ใช้หนี้ได้หมดทันทีเลย จะซื้อบ้าน ซื้อรถก็ได้ จะไปเที่ยวต่างประเทศที่ไหนก็ได้ ยังไงก็ไปกินอาหารฝรั่งเศสกันทั้งครอบครัวก่อน จะกินซูชิหรือเนื้ออย่างก็ได้ มาฉลองพร้อมกันทั้งครอบครัว

⁷ โมกุอามิ (ค.ศ. 1816 - 1893) ผู้เขียนบทละครคาบูกิช่วงยุคสมัยเมจิ

เดอะ” อยากจะบอกแบบนั้นทันที แต่ก็ดุนุ่มส่งสัญญาณไม่ได้

ช่องว่าง 2 ปีที่เกิดขึ้นเพราะเงิน การจะอุดช่องว่างนั้นจำเป็นต้องตั้งสติทั้งกายใจ รู้ว่าขึ้นต้นตุ้มเอาเงินกลับไปหาเลย ก็คงไปไม่ได้สวย คาซุโอะวางโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะ เบนสายตากลับไปที่หน้าจอคอมฯ และสะดุดตากับคำคมสุดท้ายของกระดานข่าว

“ชีวิตต้องการแค่ความกล้าหาญ จินตนาการ และเงินเพียงเล็กน้อย”

ชาร์ลี แชลลิน

คาซุโอะนึกถึงคนที่บอกคำกล่าวนี้ออกกับเขา เพื่อนสนิทคนแรกและคนสุดท้าย หากต้องปรึกษาใคร คิดว่ามีเขาคนเดียวเท่านั้น แต่สิ่งที่ทำให้คาซุโอะลังเลก็คือคาซุโอะไม่ได้พบกับเขาเลยตั้งแต่วันนั้น ไม่ได้แม้แต่จะติดต่อกัน

แต่ตอนนี้ คาซุโอะถูกผลักดันด้วยคำพูดของแชปลิน และโทรศัพท์ไปยังหมายเลขที่คุ้นเคย

ผ่านไป 15 ปีแล้ว นับตั้งแต่นั้น

ประวัติผู้เขียน

คาวามูระ เก็งกิ

เกิดเมื่อวันที่ 12 มีนาคม ค.ศ. 1979 นักเขียนนิยายและโปรดิวเซอร์ ภาพยนตร์ชาวญี่ปุ่น จบการศึกษาจาก Sophia University ในกรุงโตเกียว สาขา สื่อมวลชน (Journalism)

ในปี 2012 เขาเริ่มต้นเขียนนวนิยายเรื่องแรก If Cats Were to Disappear from the Earth (ถ้าแมวตัวนั้นหายไปจากโลกนี้) ซึ่งมียอดขายกว่า 700,000 เล่ม และมีผลงานสร้างชื่อเสียงอีกหลายเรื่อง เช่น Million Dollar Man, April She Will คาวามูระ เก็งกิ ได้รับเลือกให้เป็นหนึ่งในคนทำภาพยนตร์ที่น่าจับตามองของ Hollywood Reporter's Next Generation Asia ประจำปี 2010

ในปี 2019 เขาได้นำนิยายเล่มที่ 4 อย่าง “A Hundred Flowers” (ให้รักพาแม่กลับมา) มาสร้างเป็นภาพยนตร์ โดยเป็นทั้งผู้เขียนบทและเปิดตัว ในฐานะผู้กำกับภาพยนตร์ขนาดยาวเป็นครั้งแรก

คาวามูระ เก็งกิ มีวิธีเล่าเรื่องที่เป็นเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร ผลงานของเขาเชิญชวนให้คนกลับมาสำรวจจิต วิถีชีวิต ความตาย และความสัมพันธ์ของผู้คน มีรางวัลการันตีมากมายทั้งงานเขียนและภาพยนตร์ ถือเป็นบุคคลสำคัญในอุตสาหกรรมวรรณกรรมและภาพยนตร์ญี่ปุ่น

ประวัติผู้แปล

บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์

นักแปลและล่ามดีเด่น รางวัลสุรินทราชา พ.ศ. 2562

ในวัยเด็ก อ่านการ์ตูนและดูรายการโทรทัศน์ของญี่ปุ่น จนได้มีโอกาสเรียนเอกภาษาญี่ปุ่นที่วิทยาลัยบพิตรภิมุข สมัยที่ยังเป็นระดับ ปวช. แล้วโชคดีได้ทุนรัฐบาลญี่ปุ่นไปเรียนคณะบริหารธุรกิจที่มหาวิทยาลัยโกเบ ทั้งในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท จบแล้วทำงานที่บริษัท โตโยต้า มอเตอร์ คอร์ปอเรชั่น ประเทศญี่ปุ่น อยู่หลายปี รวมเวลาที่อยู่ในญี่ปุ่น 12 ปี เมื่อกลับมาประเทศไทยไม่ค่อยได้ใช้วิชาบริหารธุรกิจ แต่ใช้ภาษาญี่ปุ่นหากินมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นงานในสถานทูตญี่ปุ่น บรรณาธิการการ์ตูนญี่ปุ่น ผู้ประสานงานการทำสารคดีของสถานีโทรทัศน์ญี่ปุ่น หรือดีเจรายการเพลงและสาระจัดเป็นภาษาญี่ปุ่นชื่อ “Ohayo Bangkok” นอกจากนั้นยังเคยเป็นบรรณาธิการวารสาร “Anone” เพื่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ฉบับแรกฉบับเดียวในประเทศไทยของสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่น ในพระบรมราชูปถัมภ์เป็นเวลา 19 ปีเต็มก่อนจะปิดตัวไป ปัจจุบันเป็นล่ามอิสระและยังรับงานแปล ทั้งงานด้านเทคนิคการบริหารและนวนิยายญี่ปุ่น

ผลงานแปล

นวนิยาย

“เกมซ่อนหล่าเอาตาย” เขียนโดย ยามาตะ ยุกุเกะ

“After School” “ฆาตกรรมหิมะ พระจันทร์ ดอกไม้” “เจตนาร้าย”

“พาเหรดแห่งความเสียบงัน” เขียนโดย ฮิงาชิโนะ เคโงะ

ฯลฯ

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

“ฉันจะบอกให้ว่า

คำตอบของเงินกับความสุคืออะไร”

คาซุโอะ บรรณารักษ์ถูกลอตเตอรี่ 300 ล้านเยน

กลายเป็นเศรษฐีชั่วข้ามคืน เขาเดินทางไปหา

สึกุโมะเพื่อนสนิทที่ตอนนี้ก็เป็นเศรษฐีเช่นกัน

เพื่อหาคำตอบเกี่ยวกับเงินและความสุข ทว่า...วันต่อมา

สึกุโมะหายตัวไปพร้อมเงินจำนวนมหาศาลนั้น การผจญภัย 30 วัน

เพื่อหาเงินมาคืน พร้อมเจ้าแมวลายหินอ่อน มาร์ก ซักเคอร์เบิร์ก

ที่เป็นคู่หูตัวติดกันจึงเริ่มต้นขึ้น เขาารู้สึกว่าแค่ได้ดึงมาร์กมากอด

ก็ลดความว้าวุ่นใจ หรือที่จริงคำตอบที่ไล่หาอาจอยู่ใกล้แค่เอื้อม

Million Dollar Man ยอดขายกว่า 760,000 เล่ม

และได้เข้าชิงรางวัล Japan Booksellers' Award ปี 2015

ถูกดัดแปลงเป็นภาพยนตร์มาแล้ว โดยความมูระ เก็งกิ

ผู้อ่านวยการสร้าง Your Name.,

Weathering With You ผู้จับเรื่องไหน

มาทำหนังสือติดท็อปชาร์ต

อันดับหนึ่งของญี่ปุ่น

SN0075 บียาย

www.booktime.co.th

กดสั่งซื้อ

@DaifukuPUB